

Alina Emilia Felicia Nicu

*Povestea unui joc :
„Scriitor ... în clasa a doua”*

*Editura Universitaria
Craiova, 2013*

Copyright © 2013 Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICU, ALINA EMILIA FELICIA

Povestea unui joc : "Scriitor ... în clasa a doua" /
Alina Emilia Felicia Nicu. - Craiova : Universitaria, 2013

Bibliogr.

ISBN 978-606-14-0756-9

821.135.1-32

Apărut: 2013

TIPOGRAFIA UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA

Str. Brestei, nr. 156A, Craiova, Dolj, România

Tel.: +40 251 598054

Tipărit în România

Despre povestea unui joc

Craiova, 17 mai 2013

Eu mă numesc ALEFE. Am opt ani și sunt elevă în clasa a doua. Învăț la Colegiul Național „Frații Buzești” din Craiova.

Ca oricărui copil, îmi place să mă joc. Toate prietenele mele locuiesc departe, iar pe strada mea nu locuiește nici un copil. Adulții din familie sunt foarte ocupați. Mama scrie foarte mult. Am răsfoit cărțile ei și mi s-a părut interesant să scrii o carte. Aș vrea să se joace tot timpul cu mine, dar ea muncește mult, citește și scrie cărți pentru studenți. Ea este învățătoarea studenților, dar acolo, la Universitate, unde merg foarte des cu mama la cursuri și examene, meseria ei se cheamă conferențiar universitar.

Într-o zi la școală o colegă mi-a arătat câteva foi de caiet scrise și desenate, zicând că este revista realizată de ea. Acasă i-am spus mamei că vreau să fac și eu o revistă, așa, în joacă. Mama a zâmbit cu căldură și mi-a spus:

- De ce să faci o revistă în joacă? Orice copil se joacă, dar din fiecare joc e bine să învețe ceva sau să își dezvolte o îndemnare. Din compunerile tale frumoase ai putea realiza o cărticică sau o revistă. Astfel, jucându-te, vei realiza un lucru serios și util. Vei învăța regulile pe care trebuie să le respecti în exprimare și în scris, vei învăța cum se realizează o carte sau o revistă. Nu este ușor. Este chiar greu. Ai grijă, dacă începi să nu abandonezi când îți va fi greu! Dacă ai nevoie de ajutor, sunt aici. Oricând îți voi da sfaturile necesare.

Cuvintele mamei m-au ambiționat, dar nu știam de unde să încep. Mai târziu m-am hotărât să îi fac o surpriză. Mie îmi plac mult surprizele plăcute. Am urmărit în secret cum scrie o carte. Văzând că mama alege mai întâi titlul, m-am gândit ce nume să îi dau cărții mele. Am hotărât să o numesc «Povestea unui joc: „Scriitor...în clasa a doua”», pentru că în ea voi scrie, în joacă, despre lumea din jurul meu. Totul va fi un joc. Doar poveștile sunt adevărate. Eu fiind elevă în clasa a doua, voi scrie despre lumea mea de elev, în care toți suntem frumoși, veseli, sănătoși și

ocupați cu prea multele teme și concursuri școlare. Vă voi mai povesti și despre prietenii mei din lumea necuvântătoarelor. Apoi vă voi povesti despre cum apare o carte.

Alefe este numele meu din acest joc; numele de „scriitor”. Mi l-a dat la naștere doamna Lily Roglia Bartoli. Doamna este prietena mamei și este pictoriță. Dumneai a pictat două portrete ale mele, în dedicație numindu-mă Alefe. Eu o consider nașa mea din lumea artei. De fapt este nașa mea. Mă prezint cu acest nume pentru că mi-a plăcut ideea ca în acest joc să mă numesc Alefe. Ideea a venit din întâmplare, după ce începusem să adun compunerile mele mai vechi și în timp ce scriam deja compuneri pentru carte. Într-o zi i-am spus mamei că mie îmi place mai mult limba română și nu înțeleg de ce trebuie să învăț atâta matematică. Mama a răspuns că nu putem trăi fără matematică. Matematica ne face viața mai ușoară și ne organizează frumos mintea. Apoi mi-a citit câteva poezii. Mi s-au părut foarte complicate. Mi-a spus că sunt scrise de domnul Ion Barbu. Mi-a explicat că acesta era numele său de poet, dar că a fost matematician și se numea Dan Barbilian. Mi-a mai spus atunci că numele lui de poet se numește „pseudonim literar”. Așa că m-am hotărât: voi semna Alefe.

Cât despre surpriză... Nu am reușit să păstrez secretul. A fost un joc greu. Încă de la scrierea acestor rânduri am cerut sfatul mamei. Totuși, mama a spus că este o mare surpriză faptul că nu am uitat ideea și că vreau să continui. Mai ales că am opt ani. Până la sfârșit m-am poticnit de multe ori, dar nu am renunțat.

Așa am început primul meu joc serios. Acum la finalul jocului am emoții mai mari decât la început. Vă rog pe dumneavoastră să intrați în jocul meu și să îmi spuneți dacă este un joc reușit. Puteți face asta citind și încercând să îl jucați. Este așa de mare bucuria când ați ajuns la sfârșitul jocului!

ALEFE

Povestea literelor

Craiova, 17 septembrie 2013

fost odată ca niciodată o fetiță care colora literele dint-o carte cu povești. Ea își dorea foarte mult ca literele să se poată juca cu ea și să vorbească. Nu știa ce să facă pentru a însufleți literele. Atunci s-a gândit să o cheme în ajutor pe zâna Tinker Bell.

Fetița a atins literele T și B gândindu-se la zână. Dintr-odată zâna a apărut ca prin minune. Ea a întrebat:

- Mică fetiță, pentru ce ai nevoie de ajutorul meu?
- Eu te-am chemat pentru că vreau ca literele să prindă viață, să se joace cu mine și să-mi vorbească, dar nu știu cum.

Tinker Bell cu chipul ei senin a zâmbit și a spus:

- Desigur, draga mea, îți voi însufleți literele, dar tu îți le vei face prietene!

Fetița a fost de acord. Atunci zâna a scos din săculeț puțin praf magic și l-a presărat pe literele desenate pe pagină. Deodată, literele au început să se ridice din pagină ca trezite din somn. Fetița le-a privit mirată și i-a mulțumit zânei. Uimită, privea cum literele se prezintă:

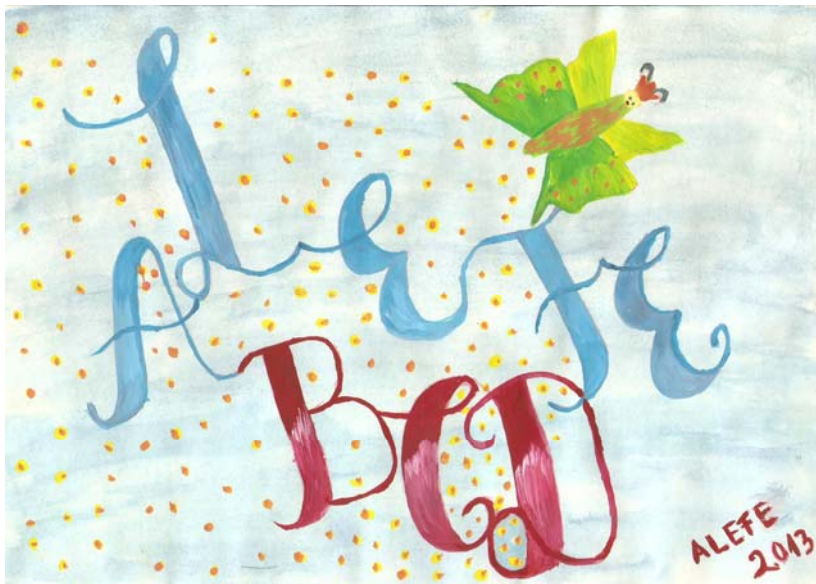
- Bună, mică domnișoară, eu sunt A de la albină!

- Eu sunt B de la bondar.
  - Eu sunt C al ciocolatei.
- Fetița le-a privit fericită până când a auzit:
- Șirul s-a încheiat, iată, cu Z de la zăpadă.

Fetița s-a prezentat și ea :

- Bun venit, literele mele dragi! V-am dorit din totdeauna ca prietenii mei cei mai buni. Pe mine mă cheamă Alefe. De acum nu o să mă mai plictisesc. Cu ajutorul vostru voi citi multe cărți și voi scrie povești.

Alefe i-a mai mulțumit o dată zânei Tinker Bell, iar zâna și-a luat la revedere de la fetiță și de la litere.

Povestea literelor

Cel mai bun prieten

Craiova, 22 iulie 2013

Cine nu își dorește un prieten adevărat? Eu am un prieten special. Eu îl am ca prietenul cel mai important pe Dumnezeu și, alături de El, pe Domnul Isus Hristos.

Am văzut multe minuni ale lui Dumnezeu în viața familiei mele și în viața mea. Alături de minuni, care sunt mai rare, eu văd zilnic lucrările sale minunate în viața mea. Una dintre ele este aceea că El m-a ajutat să cânt numele Lui. Astfel, într-o duminică am mers la biserică. Aveam șase ani și câteva luni. După câteva minute, cu toții am început să cântăm cântarea de laudă de la începutul programului. Eu eram răgușită și mă durea gâtul, dar îmi doream mult să laud numele lui Dumnezeu și numele Domnului Isus prin cântec. Atunci am început să mă rog cu încredere. I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute să pot cânta. Imediat ce am încheiat rugăciunea, dintr-o dată o soră mi-a zâmbit, a întins mâna și mi-a oferit o bomboană mentolată. Am luat-o și i-am mulțumit mirată. Nu înțelegeam. Am gândit că probabil s-a emoționat văzându-mă cufundată în rugăciune și a dorit să mă răsplătească cu ceva ce place tuturor copiilor: o bomboană. După ce am supt bomboana, nu m-a mai durut gâtul și am putut să cânt. Atunci am înțeles. Așa a lucrat Domnul. I-am mulțumit lui Dumnezeu, în numele Domnului Isus, apoi am început să cânt. Am fost așa de fericită pentru că mi-a fost ascultată rugăciunea și am primit răspuns pe loc! Aceasta este doar o lucrare minunată dintre cele făcute mie. El m-a ajutat să devin curajoasă și să merg cu plăcere la concursurile școlare. A fost nevoie doar de o rugăciune făcută cu toată încrederea.

Noi copiii trebuie să facem numai lucruri bune și să ne rugăm pentru lucruri bune, pentru că dacă facem ce este rău, Harul lui Dumnezeu se va depărta de la noi. Harul este